

29. Oct. 1847

FACTS

Date:

29. Oct. 1847

Page number:

Dagbog D, side 36-37

TRANSCRIPTION

Fredag 29 October 1847. Bryllupsdagen¹

Sløret

Igaar skulde jeg see det færdigt. Hun satte sig ned paa Gulvet i yndig-glad Beskuelse af sine Hænders Gjerning – den Glæde kan dog vel en Kunstner forstaae! Men hun – da jeg med stor Møie fik frembragt en forlegen Taksigelse for den Omhu, hvormed hun havde fulgt enhver, selv den mindste Form – da var det som hun tog det for Galanterie; var det Forlegenhed fordi Baronessen var tilstede? eller skulde hun ikke ogsaa forstaa, at det maa være en usigelig Glæde at see sig saa vel forstaaet, saa trofast fulgt? – Jeg troer dog jeg fik Held til at sige dette. – Men da jeg undselige bad hende, om Leilighed fandtes i Aften efter Vielsen, at hilse de unge Folk, da kunde jeg ikke lægge til: at ogsaa mit stille Ønske for [om] Lykke og Velsignelse opsteeg for dem idag til Himlens og Jordens Herre. Hvorfor skulde det træffe saa uheldigt, at den Baronesse² skulde være der – der er intet Held med mig, hvad vilde jeg ikke give for et Øiebliks Samtale med hende, uden Vidner. Det er svært at løse den Opgave: at resignere. Gud hjælpe mig!

samme Aften 11-12.

Det var rørende deiligt at høre Faderens³ Tale – at see den yndige Brud, allerede i Forstuen, hvor Brudepigerne rettede paa hendes Pynt. Vil man sætte sig ind i det yndigt-drømmende, det rørte, det bævende, anelsesfulde i de unge Pigers Sind – kan man vist finde meget smukt, om man stod nær nok og var kjedelig "Kjender" – jeg stod fjernt, saa •37• kun det deilige i de unge Pigers hvide Tog, hørte kun det Store i den Stemme, der bestandig overvandt den tilbageholdte Graad, for mig stod det som streng høitidelig Handling, endnu strengere og mere gribende, da det var første Gang, jeg nogensinde bivaanede et Bryllup, og sneg sig nogen verdslig Tanke ind i mit Sind, da var det vel ved Synet af hende:

jeg er dunkel som Druen, der blusser rød
paa mit Bjerg over Kedars Vænge –
dog han elsker de mørkladne Kinders Glød
lig Rosen paa Sarons Enge!⁴

Dog stille steg Bønnen op til Herren i Høie om Lykke og Velsignelse for de unge nyforenede – om Fred og Klarhed i mit eget eensomme, længselsfulde Bryst: "Den Herren giver en Hustru giver han en god Gave!" ja, i Sandhed, jeg følte saa mægtigt Gavens Betydning, at jeg forekom mig uværdig dertil, og mens den saligste Fryd vel har gennemstrømmet de unge, skyldfri Hjerter, vendte min Tanke til mit Hjem, til mine Arbejder og mine Bøger, uden Bitterhed, men ogsaa med dyb Følelse af, at det Bedste i Livet: en Qvindes Kjærlighed – skulde jeg maaskee aldrig naae, og Erstatningen, det endnu Bedre: Gudsforholdet vilde min altid tilbagevendende Længsel gjøre mig for svag til at gribe. Herre! see i denne Midnatsstund i Naade til den Svage her staaer, som han tit stod med

sammenpressed Bryst – men med den Rigdom: at have vundet den svære
Opgave kjær. Det er en ringe Glæde, men dog et Fremskridt, Herren være
lovet!

¹ Brylluppet mellem N.F.S. Grundtvigs datter Meta Grundtvig (1827-1887) og Peter Outzen Boisen (1815-1862). Følgende passage er dagbogens første hentydning til Lundbyes forelskelse i brudens veninde Georgia Schouw, der stod for at brodere brudesløret efter Lundbyes fortegning. Georgia Schouw blev senere gift med Lundbyes ven, P.C. Skovgaard.

² Georgia Schouws moster, baronesse Christine Stampe, f. Dalgas (1797-1868).

³ N.F.S. Grundtvig.

⁴ Citat fra B.S. Ingemanns "Sulamiths Sang i Ørkenen" fra Salomons Ring, 1839, s. 14.

29 Oct 44 Morgen

Derfor du er en Torandring i mit Minde, som jeg har Gladet i Arbejdet
ikke kan gaae - seeligst at det oftes sig paa en anden Maade som end for min Fæder,
da kunde jeg maaskee indtænke det saaledes, at: mens jeg dengang tit troed sig i etaal
medige Klager over den Kærlighed, hvormed Livet tilhænger sig mig, kunde jeg
meeste, det tit adskilt paa Andre - saa vilde det mig snarere være Fæderen
af Saaghet, Mangel paa Kraft til at opoffre selv det Kæde, hvormed jeg knyttet
min hele jordiske Lykke - Mangel paa Kraft til at opoffre det og dog en ejdelig
Længsel efter at bringe dette Offer, men bringe det i Sandhed. Thi da var jeg for
vieset om, at naar Livets begang for Alen overvundet, da skulde sel og senere
Austrengelse for at bevare den evnende Læse blive mig smilende.

Torsdag 29 October 1847. Nydagsdag

Støvet

Saa skulde jeg se det fjerdigt. Min søde sig med paa Julest i godly-glad Besked
af mine blandede Gjæmning - den Glæde kan dog sel en Kinstens fortælle. Men him
da jeg med det Mine paa frembragt en forlegnet Taksigelse for den Omtale, hvor
med him him hand fulgt enhver, selv den mindste Form - da var det som him
dog det for Galanterie, var det Forlegenhed fort: Baronesse var tillæst? eller
skulde him ikke agere fortælle, at det maa være en virkelig Glæde at se sig
saa vel fortænt, saa trofast fulgt? - Og naar dog jeg fik Mød til at rige dette.

— Men da jeg mindelig det hende, om Lighed fandtes i Ofte efter Væsen,
at hende de unge Folk, da kunde jeg ikke lade sig til: at agere mit stille Panske
for Lykke og Behagelighed aperting for den idag til blinde og for den Mærke.
Hvorfra skulde det træffe saa skeldigt, at den Baronesse skulde være der - der
er intet Mød med mig, hvad vilde jeg ikke give for et Øieblik Samtale med hende
inden Viisene. Det er snart at løse den Opgave: at resignere. Gud hjælp mig!

sammen Ofte 11-12.

Det var nok endelig det hende Fæderes Tale - at se den ejdelige
Brød, allerede i Fortælle, den Brød-pige som stilledo paa hendes Piget.
Vil man sætte sig ind i det ejdelige - drømme om det, det arde, det beuende,
anværfælde i et unge Pige's Liv - kan man end finde meget smukt, om
man stad var med og var kjædelig "Kjæder" - og stad fjæret, saa

hørte det dristige i de unge Pigers heride Tøj, hørte hørte det store i
deres Stemme, der bestandig overvandt den løbskehalte Grund, for
mig stod det som streng hørtildeklig blandling, ender i strengene og
mere gridehede, der det var først Gang, og nogensteds hørnede et
Boglløj, og mig sig nogen vordelig Tanke end i mit Sind, der
var det vel et Lynet af hende:

Jeg er smukket som Ennen, der hørner ved
gaa mit Bjerg over Kellers Vænge -
Der har sket de smukkeste Kinderes Glæde
lig Roser paa Lærens Enger!

Der stille stod Benne af til Herren i klæde som Lykke og Velværelse
for de unge smukke - om Fred og Klarhed i mit eget samfund,
hørselsfulde Bøjet. "Der hørner gaa en kløstet gaa en god
Gave!" ja, i Landet, og følte sig magtigt Gaven Betydning, at
i færd som mig vordelig det, og mere der saligste Tøj end har
gjennemstrømmet de unge, skolefri Kjortler, sendte min Tanke til mit
Kjort, til mine Arbejder og mine Bøger, inden Bitterhed, men ogsaa
med Ligt Fælede af, at det Bøjet i Ligt: en Gæstet Kjortelighed - skulde
i maadere aldrig mere, og Enstateringen, det end som Bøjet: Gæstet Bøjet
vilde min altid tilhørende Længsel gjens mig for mig til at
gæde. Hørner! der i denne Mønstret i Maade til der hørner, her
staaer, som hørner til det med sammenpresset Bøjet - men med den
Figsam: at hørner i det den senere Opgave hørner. Det er en smig
Gæde, men dog et Fremad, hørner den laet!

30 Octobers Aften, Lørdag

Tøj gik derhen idag, for at ønske de unge Fælle Lykke og Velværelse i deres
Efterland, og gjorde det med Ligt, der sig af mange Erfaringer ender, at intet stes føler
i mig ensomme, end der, hørner de Gæde, der ender Ligt Fælede og samde -
men hørner sagde jo, at man sendte at se mig. Men var hørner gæde som Bøjet
pige iges - Men var hørner gæde i sin Fortælling: dag! o i Hæder!